

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 69/06
02.02.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Слободана Дражића, председника већа, Власте Јовановић, Јелене Боровац, мр. Љубице Јеремић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници тужилаца АА и ББ, чији је пуномоћник АБ, адв., против туженог ВВ, чији је пуномоћник адв. БВ, ради ништавости тестаента, одлучујући о ревизијама туженог, изјављених против пресуде Окружног суда у Пожаревцу Гж. бр.800/2003 од 07.10.2003. године и решења Окружног суда у Пожаревцу Гж. бр. 643/2004 од 08.06.2004. године, у седници већа одржаној дана 02.02.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

I УСВАЈА СЕ ревизије туженог и УКИДАЈУ СЕ решења Окружног суда у Пожаревцу Гж. бр. 643/2004 од 08.06.2004. године и Општинског суда у Жагубици П. бр. 460/01 од 09.01.2004. године.

II ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Окружног суда у Пожаревцу Гж. бр. 800/2003 од 07.10.2003. године.

О б р а з л о ж е њ е

Делимичном пресудом Општинског суда у Жагубици П. бр. 460/01 од 05.07.2002. године, ставом I изреке, утврђено је да је ништаво усмено завештање сада пок. ПП Р. бр. 182/98, а ставом II изреке, да ће се о тужбеном захтеву који се тиче својине на пар. парцели кп. бр. аа у КО ГГ као и о трошковима поступка одлучити накнадно по правноснажности делимичне пресуде.

Пресудом Окружног суда у Пожаревцу Гж. бр. 800/2003 од 07.10.2003. године одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђено је делимична пресуда Општинског суда у Жагубици П. бр. 460/01 од 05.07.2002. године.

Решењем Општинског суда у Жагубици П. бр. 460/01 од 09.01.2004. године одбачена је као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Окружног суда у Пожаревцу Гж. бр. 800/2003 од 07.10.2003. године.

Решењем Окружног суда у Пожаревцу Гж. бр. 643/2004 од 08.06.2004. године одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђено је решење Општинског суда у Жагубици П. бр. 460/01 од 09.01.2004. године.

Против наведених правноснажних судских одлука Окружног суда у Пожаревцу тужени је у законском року изјавио ревизије због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијане судске одлуке у смислу чл. 386. раније важећег ЗПП, који се примењује на основу чл. 491. ст.1 и 4. ЗПП ("Сл. гласник РС" бр. 125/04), Врховни суд је нашао: да је основана ревизија туженог изјављена против решења Окружног суда у Пожаревцу Гж. бр. 643/2004 од 08.06.2004. године, а да је неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Окружног суда у Пожаревцу Гж. бр. 800/2003 од 07.10.2003. године.

Из садржине предметних списа се види, да је тужба у овој правној ствари са захтевом за утврђење ништавости усменог завештања поднета суду дана 21.09.1999. године, и у њој је означена вредност предмета спора износом од 15.100,00 динара. Побижаним решењем Окружног суда у Пожаревцу Гж. бр. 643/2004 од 08.06.2004. године одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђено је решење Општинског суда у Жагубици П. бр. 460/01 од 09.01.2004. године којим је одбачена као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Окружног суда у Пожаревцу Гж. бр. 800/2003 од 07.10.2003. године, уз образложење да за оцену дозвољености ревизије на поменуто пресуду није битно када је тужба поднета већ да је битно време када је донета првостепена делимична пресуда, па како је у конкретном случају првостепена делимично пресуда донета након ступања на снагу Закона о изменама ЗПП ("Сл. лист СРЈ" бр. 3/02), којим је ревизијски цензус за дозвољеност ревизије преко износа од 300.000,00 динара, то по становишту нижестепених судова ревизија туженог против пресуде Окружног суда у Пожаревцу Гж. бр. 800/2003 од 07.10.2003. године није дозвољена, јер је вредност предмета спора означена у тужбу испод овог износа, а износом од 15.100,00 динара, по одредбама чл. 16. ст. 1. и 2. поменутог Закона о изменама ЗПП.

Врховни суд изложено становиште не прихвата за исправно, јер исто занемарује садржину става 3. чл. 16. поменутог Закона о изменама ЗПП, којим је пописано да о ревизији изјављеној против правноснажне

одлуке другостепеног суда у поступку који је покренут пре ступања овог закона решаваће се по правилима парничног поступка која су важила до дана ступања овог закона. Правилним тумачењем ове процесне одредбе на конкретан случај, значи, да је за оцену дозвољености ревизије изјављене против пресуде Окружног суда у Пожаревцу Гж. бр. 800/2003 од 07.10.2003. година меродавно оно право које је важило по одредбама Закона о изменама и допунама ЗПП ("Сл. лист СРЈ" бр. 12/98 од 06.03.1998. године-ступио на снагу 14. марта 1998. године), којим је ревизија дозвољена у имовинско-правним споровима из чл. 382. ст. 3. ЗПП, ако вредност предмета спора који је тужилац у тужби навео прелази износ од 15.000,00 динара. А полазећи од чињенице да је тужилац у тужби поднете суду 21.09.1999. године као вредност предмета спора навео износ 15.100,00 динара следи закључак да је ревизија туженог изјављена против пресуде Окружног суда у Пожаревцу Гж. бр. 800/2003 од 07.10.2003. године дозвољена.

Зато је Врховни суд на основу чл. 400. у вези чл. 380. ст. 1. тач. 3. ЗПП, одлучио као у ставу I изреке.

Побијана пресуда није захваћена битним повредама одредаба парничног поступка из чл. 354. ст. 2. тач. 11. ЗПП, на које Врховни суд пази по службеној дужности, а нема ни битне повреде из чл. 354. ст. 2. тач. 14. ЗПП, на коју се ревизијом туженог указује, јер образложење побијане пресуде садржи довољне, јасне и разумљиве разлоге о одлучним чињеницама на основу којих је и одлучено као у побијаној пресуди. Према томе, побијана пресуда нема недостатака због којих се не може испитати.

Разлози ревизије о погрешној примени материјалног права нису основани.

У проведеном поступку је утврђено да су тужиоци као законски наследници пок. ПП од стране оставинског суда из поступка Ов. бр. 137/99 за расправљање заоставштине пок. ПП упућени на ову парницу ради утврђења ништавости усменог завештања Р. 182/98. ПП као прималац издржавања и тужени као давалац издржавања су били закључили уговор о доживотном издржавању Р. 199/97 дана 21. јула 1997. године, којим се пок. ПП обавезала да за пружено издржавање остави туженом део своје имовине. Пок. ПП је била рођена 1922. године, од раније је боловала од астме, и била оронулог здравља од тешког живота. Последњег дана живота __.1998. године пок. ПП је радила у башти, по подне ишла у продавницу, свратила у кућну посету сведоку ДД који је писао поменути уговор о доживотном издржавању, донела му кафу и сок, тражила да јој напише допуну уговора о доживотном издржавању или тестамент којим би остатком своје имовине располагала у корист туженог, са разлога што је задовољна пруженим издржавањем од туженог по поменутом уговору о доживотном издржавању; сведок ДД јој је том приликом објаснио да то није у могућности учинити, међутим, како се Марица лоше здравствено осећала сведок Крста јој је рекао да одмах може казати свој усмени тестамент пред сведоцима, па су сведок ДД и ПП изашли из дворишта на улицу, ту су наишли сведоци тестамена ЋЋ и ЕЕ, па је ПП пред поменута три присутна сведока ДД, ЋЋ и ЕЕ изјавила да је задовољна са услугом и пажњом туженог и да жели да да туженом своју имовину која није обухваћена уговором о доживотном издржавању. Након тога, ПП је сама пешке отишла кући и у току ноћи преминула.

Према одредби чл. 110. Закона о наслеђивању, завешталац може последњу вољу усмено изрећи пред три истовремено присутна сведока, ако због изузетних прилика не може сачинити писмено завештање, а да усмено завештање престаје да важи по истеку 30 дана од дана престанка прилика у којима је сачињено.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови правилно закључују да у конкретном случају нису били испуњени сви законски услови за сачињавањем пуноважног усменог завештања од стране сада пок. ПП који су предвиђени поменути чл. 110. Закона о наслеђивању. Наиме, у овом случају нема изузетних прилика ни објективне ни субјективне природе, болест од које је пок. ПП боловала и њена животна доб, сами за себе не могу се сматрати изузетним приликама, пошто је пок. ПП имала могућности направити писмено завештање. Завештање је строго формални правилни акт, па је за његову пуноважност неопходно да завешталац изјави да дата изјава о уступању имовине представља његову последњу вољу, а не само да се изјави какав би распоред имовине тестватор желео направити са случај своје смрти. Изузетне прилике морају постојати управо у време давања усмене изјаве последње воље, а у конкретном случају тестваторка је након дате изјаве отишла својој кући сама пешице.

Са ових разлога, правилно је побијаном пресудом усвојен захтев и утврђено да је ништаво усмено завештање, сада пок. ПП Р. 182/98, уз дате разлоге у образложењу које у свему као правилне прихвата и Врховни суд.

На основу изложеног ревизијски суд је применом чл. 393. ЗПП одлучио као у ставу II изреке.

Председник већа-судија

Слободан Дражић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ судске писарнице

Мирјана Војводић

вс